

Melancholie

Luboš Pospíšil

Po letech mě neustále vábí
lehký splín tvé melancholie,
slza stéká po tváři,
je to má neskromná fantazie.

Prostorem se dnem a nocí vznáší
tichý tón tvé kvadrofonie,
lampář akord prozáří,
je to jen vysněná utopie.

Bývala obousměrná, dotěrná
a jak zlá milá věčně nevěrná,
něco se přičilo, snad slovosled,
když jsem s ní rozmlouval naposled.

Světlem letí choulostivé zprávy,
dekadentní geometrie,
tvůj refrén se odhalí,
je to má soukromá elegie,
prostá, G-durová harmonie.

Bývala obousměrná, dotěrná
a jak zlá milá věčně nevěrná,
něco se přičilo, snad slovosled,
když jsem s ní rozmlouval naposled.

V zimní mlze někdo z oken hází
květy dětí z Kalifornie,
veršuji své vyznání,
je to jen pokleslá poezie,
je to má pokleslá poezie.